

محیط زیست و جامعه محلی؛ رویکرد توانمندسازی

رویکرد توانمندسازی در راستای تکوین و تکمیل مباحث توسعه پایدار (پایداری با محوریت محیط زیست، اجتماعی و اقتصاد) مطرح شده است، توانمندسازی یعنی گسترش و بسط آزادی انتخاب افراد و اقدام برای شکل دادن زندگی بهتر و با کیفیت تر؛ به عبارت دیگر یعنی توانایی در کنترل منابع و تصمیمات. در راستای توانمندسازی جامعه محلی (این موضوع را می توان به عنوان نقطه شروعی برای فعالیتهای و اقدامات محیط زیستی در جامعه محلی در نظر گرفت) چهار عنصر کلیدی که باید مبنا و شالوده اصلاحات نهادی و زیرساختی قرار گیرد به قرار زیر است:

پاسخگویی و مسئولیت پذیری

مقامات دولتی، کارکنان بخش عمومی، تولیدکنندگان خصوصی، کارکنان و سیاستمداران باید پاسخگویی سیاستها و اقداماتی که بر رفاه شهروندان (جامعه محلی) اثرگذار است، باشند.

دسترسی به اطلاعات

برقراری جریان دوسویه اطلاعات از دولت به شهروندان و از شهروندان به دولت برای تحقق شهروندی مسئولانه، پاسخگو و حکمرانی خوب و مسئولانه بسیار حیاتی است. افراد بومی در جامعه محلی به عنوان شهروند آگاه می توانند بازیگران دولتی و غیردولتی را پاسخگو و مسئولیت پذیر کنند.

ظرفیت سازمانی محلی

به توانایی مردم برای کار و فعالیت با یکدیگر، خودسازماندهی و به بسیج منابع برای حل مشکلات و دستیابی به علائق مشترک، ظرفیت سازمانی محلی گفته می شود؛ جوامع و گروههای سازماندهی شده از امکانات و قابلیتهای بیشتری برای رساندن صدا و انتقال تقاضاهای خود به سطوح بالاتر تصمیم گیری برخوردار هستند، در این صورت می توانند بر فرآیند و جهت سیاست ها و مذاکراتی که بر زندگی آنها اثر گذار است، موثر واقع شوند.

فراگیری/مشارکت

رویکرد توانمندسازی برای مشارکت، با مردم فقیر به عنوان یک همکار تولید رفتار می کند که از اقتدار و اختیار لازم برای کنترل بر تصمیمات، تخصیص و هدایت منابع به پایین ترین سطوح جامعه برخوردار هستند. فراگیری مردم فقیر و در نظر گرفتن نیازهای آنان و سایر گروههای محروم در تصمیم گیریها به منظور تضمین تخصیص بهینه منابع محدود دولتی براساس اولویت ها و دانش محلی، بسیار حائز اهمیت است، این امر باعث می شود که مردم فقیر(به عبارتی دیگر جامعه محلی) به تغییرات پایبند باشند.

برای آغاز هر فعالیت و اقدام محیط زیستی در جامعه محلی به چهار

عنصر کلیدی بالا نیازمندیم.